

CHÚA NHẬT TUẦN XV MÙA THƯỜNG NIÊN NĂM A

- ⇒ Đây Chúa phán: *“N hư mưa tuyết từ trời rơi xuống và không trở lên trời nữa, nhưng chúng thấm xuống đất, làm cho đất phì nhiêu, cây cối sinh mầm, cho người gieo có hạt giống, cho người ta có cơm bánh ăn, cũng thế, lời từ miệng Ta phán ra sẽ không trở lại với Ta mà không sinh kết quả, nhưng nó thực hiện ý muốn của Ta, và làm tròn sứ mạng Ta uỷ thác”*. (Is 55:10-11)
- ⇒ Anh em thân mến, tôi nghĩ rằng những đau khổ ở đời này không thể sánh với vinh quang sắp tới sẽ được mặc khải cho chúng ta. Vì chung các tạo vật ngóng trông sự mặc khải của con cái Thiên Chúa. Các tạo vật đã phải từng phục cảnh hư ảo, không phải vì chúng muốn như vậy, nhưng vì Đấng đã bắt nó phải từng phục với hy vọng là các tạo vật sẽ được giải thoát khỏi vòng nô lệ sự hư nát, để được thông phần vào sự tự do vinh hiển của con cái Thiên Chúa. Vì chúng ta biết rằng cho đến bây giờ, mọi tạo vật đều rên siết và đau đớn như người đàn bà trong lúc sinh con. Nhưng không phải chỉ có các tạo vật, mà cả **chúng ta là những kẻ hưởng ơn đầu mùa của Thánh Thần, chúng ta cũng rên siết trong khi ngóng chờ phúc làm nghĩa tử và ơn cứu độ thân xác chúng ta**. (Rm 8:18-23)
- ⇒ Ngày ấy, Chúa Giêsu ra khỏi nhà và đi đến ngôi ở ven bờ biển. Dân chúng tụ tập quanh Người đông đảo đến nỗi Người phải xuống thuyền mà ngồi, còn tất cả dân chúng thì đứng trên bờ. Và Người dùng dụ ngôn mà nói với họ nhiều điều. Người nói: *“Này đây, có người gieo giống đi gieo lúa. Trong khi gieo, có hạt rơi xuống vệ đường, chim trời bay đến ăn mất. Có hạt rơi xuống trên đá sỏi, chỗ có ít đất, nó liền mọc lên, vì không có nhiều đất. Khi mặt trời mọc lên, bị nắng gắt, và vì không đâm rễ sâu, nên liền khô héo. Có hạt rơi vào bụi gai, gai mọc um tùm, nên nó chết nghẹt. Có hạt rơi xuống đất tốt và sinh hoa kết quả, có hạt được một trăm, có hạt sáu mươi, có hạt ba mươi. Ai có tai thì hãy nghe”*.
- Các môn đệ đến gần thưa Người rằng: “Tại sao Thầy dùng dụ ngôn mà nói với họ?” Người đáp lại: “Về phần các con, đã cho biết những mầu nhiệm Nước Trời, còn họ thì không cho biết. Vì ai đã có, thì ban thêm cho họ được dư dật; còn kẻ không có, thì cái họ có cũng bị lấy đi. Bởi thế, Thầy dùng dụ ngôn mà nói với họ: vì họ nhìn mà không thấy, lắng tai mà không nghe và không hiểu chi hết. Thế mới ứng nghiệm lời tiên tri Isaia nói về họ rằng: “Các người lắng tai nghe mà chẳng hiểu, trở mắt nhìn mà chẳng thấy gì. Vì lòng dân này đã ra chai đá, họ đã bịt tai nhắm mắt lại, kéo mắt thấy được, tai

nghe được, và lòng chúng hiểu được mà hồi cải, và Ta lại chữa chúng cho lành”. Phần các con, phúc cho mắt các con vì được thấy; và phúc cho tai các con vì được nghe. Quả thật, ***Thầy bảo các con: Nhiều vị tiên tri và nhiều đấng công chính đã ao ước trông thấy điều các con thấy, mà không được thấy; mong ước nghe điều các con nghe, mà không được nghe.*** Vậy, các con hãy nghe dụ ngôn về người gieo giống: Kẻ nào nghe lời giảng về Nước Trời mà không hiểu, thì quỷ dữ đến cướp lấy điều đã gieo trong lòng nó: đó là kẻ thuộc hạng gieo dọc đường. Hạt rơi trên đá sỏi là kẻ khi nghe lời giảng, thì tức khắc vui lòng chấp nhận, nhưng không đâm rễ sâu trong lòng nó, đó là kẻ nông nổi nhất thời, nên khi cuộc bách hại, gian nan xảy đến vì lời Chúa, thì lập tức nó vấp ngã. Hạt rơi vào bụi gai, là kẻ nghe lời giảng, nhưng lòng lo lắng việc đời, ham mê của cải, khiến lời giảng bị chết nghẹt mà không sinh hoa kết quả được. Hạt gieo trên đất tốt, là kẻ nghe lời giảng mà hiểu được, nên sinh hoa kết quả đến nỗi có hạt được một trăm, có hạt sáu mươi, có hạt ba mươi”. (Mt 13:1-23)

+> “Nhu mưa tuyết từ trời rơi xuống và không trở lên trời nữa, nhưng chúng thấm xuống đất, làm cho đất phì nhiêu, cây cối sinh mầm, cho người gieo có hạt giống, cho người ta có cơm bánh ăn, cũng thế, lời từ miệng Ta phán ra sẽ không trở lại với Ta mà không sinh kết quả, nhưng nó thực hiện ý muốn của Ta, và làm tròn sứ mạng Ta uỷ thác:” - “... Chúng ta là những kẻ hưởng ơn đầu mùa của Thánh Thần, chúng ta cũng rên siết trong khi ngóng chờ phúc làm nghĩa tử và ơn cứu độ thân xác chúng ta...”

+> “Này đây, có người gieo giống đi gieo lúa. Trong khi gieo, có hạt rơi xuống vệ đường, chim trời bay đến ăn mất. Có hạt rơi xuống trên đá sỏi, chỗ có ít đất, nó liền mọc lên, vì không có nhiều đất. Khi mặt trời mọc lên, bị nắng gắt, và vì không đâm rễ sâu, nên liền khô héo. Có hạt rơi vào bụi gai, gai mọc um tùm, nên nó chết nghẹt. Có hạt rơi xuống đất tốt và sinh hoa kết quả, có hạt được một trăm, có hạt sáu mươi, có hạt ba mươi. Ai có tai thì hãy nghe. Thầy bảo thật cho anh chị em biết: nhiều tiên tri và người công chính ước mong được **nghe** điều anh chị em đang nghe, mà không được”

=== Thiết nghĩ Lời giảng nghĩa về dụ ngôn “Người gieo giống” của Thầy chí thánh cho các môn đệ và dân chúng thời bấy giờ tưởng không còn gì rõ ràng hơn nữa... Thiết tưởng không cần phải giải thích gì thêm về ngụ ngôn "Người gieo giống" mà đức Kitô đã đích thân chú giải. Chúng ta chỉ cố gắng áp dụng một cách cụ thể lời chú giải của Đức Kitô trong cuộc sống của mỗi người, là tốt lắm rồi!

***

Khi bị bắt và giam giữ trong trại tù Thủ Đức, "hành trạng" tôi mang theo vốn vẹn chỉ có quần dài, quần lót, áo sơ mi đang mặc trên người. Đến giờ phát cơm... tù, tôi thấy mỗi người đưa ra một cái chén và một ca bằng nhựa: chén thì đựng "com", ca thì đựng "canh... đại dương". Ba ngày đầu tiên, vì tôi đang bị treo cửa sổ nên coi như... ăn chay! - Nói cho ngay, dù không bị treo cửa sổ, tôi cũng chẳng thiết tha gì với việc ăn uống. Sau 3 ngày bị treo cửa sổ, bụng trống rỗng ắt phải kêu... rột rột, nghĩa là bắt đầu thèm ăn. Mà dù có thiết tha thèm khát đi nữa thì lấy gì mà đựng "com" và "canh"? Thế là đành hứng "com" trong lòng hai bàn tay mang còng số 8; còn "canh" thì đành chịu! Ròng rã như vậy hơn 4 tháng.

Đến giờ đi ... "thăm lãg bác" thì cũng với ca nhựa đó, mỗi người đã dự trữ sẵn nước cho việc vệ sinh, còn tôi thì... vớt vát được phần nước còn lại của một anh bạn tù nào đó coi như là may mắn lắm rồi! Đến giờ "tắm" thì cũng với ca nhựa đó, mọi tù nhân trong phòng xô đẩy nhau chạy đến xung quanh bể nước, mạnh ai nấy múc nước rồi xối đại vào thân mình coi như là cho hợp vệ sinh... Tôi thì hai tay mang còng số 8, không có ca nhựa nào, đành đứng sau lưng một anh bạn tù hưởng ké ơn mưa móc vung vãi ra khi anh bạn tù xối nước vào đầu anh ta. Lắm lúc nhìn vào bể nước mà rùng mình = nào là xương cá, cơm, rau muống... Tình trạng vệ sinh như vậy làm sao mà không bị nổi ghê ! - Khoảng hơn một tháng sau, thân xác tôi được "đồng hóa" với các anh bạn tù khác trong phòng = ghê lở từ cổ đến chân, ngay lòng bàn chân cũng không tránh khỏi... Lâu lâu, một người bạn tù đến "bắt con ghê" cho tôi, khi bắt được, anh đặt "con ghê" trên móng tay tôi và bảo tôi dùng móng tay kia làm như cái đe nghiền nát "con ghê". Anh hỏi tôi: "**Anh có nghe gì không?**" **Tôi trả lời : "nghe thì không nghe bằng tai, mà nghe bằng cảm nhận"**. Anh ta cười hóm hỉnh : "Đúng đó!"

Lắm lúc chúng ta muốn "nghe" bằng tai xác thịt mới xác tín điều chúng ta vẫn cho là mình đã "tin". "Nghe" nghĩa là phải có người "nói". Nói cách khác, phải có một đối tượng "ngoài" chúng ta - Không sai! "Nghe" cũng có nghĩa là "cảm nhận" - Chúng ta đã chẳng từng nói : "Tôi nghe mùi khét đâu đây", hoặc "Anh có nghe thấy có chuyện gì khác lạ không?", v.v... đó sao? Như vậy, chúng ta "nghe" chẳng những bằng tai, mà còn "nghe" bằng mắt, bằng mũi, bằng tay... và nhất là bằng trái tim và lý trí : bằng chính đời sống của chúng ta.

Trong các bài suy niệm trước, chúng ta đã thấy "Hạt giống là Lời Chúa" đã được gieo vào mỗi người ngay lúc chúng ta mới được tạo dựng. Hạt giống đã được gieo vào đời sống của mỗi một chúng ta. Lời Chúa luôn hiện hữu trong đời sống, trong thâm tâm của mỗi chúng ta. Vì chúng ta hiện hữu được, tồn tại được, sống được... là nhờ "hạt giống sinh động" đó đã tạo dựng nên chúng ta, nên vấn đề không phải là chúng ta có "nghe" Lời hằng sống đó hay không, mà vấn đề là chúng ta đã để cho hạt giống đó - chính là sự sống và đời sống của mỗi người chúng ta - sinh hoa kết quả nhiều hay ít? hay là bị chết ngạt? hay là bị "chim trời đến ăn mất"?

Đơn giản thế thôi ư? - Phải! rất đơn giản trong tâm tư nguyện ước, nhưng không giản đơn trong cuộc sống thực tế! Thánh Phaolô đã chẳng kêu trời : "khôn khổ thân

tôi! Ai có thể cứu tôi khỏi cái thân xác hư đốn này, vì có điều tôi muốn làm, tôi lại không làm! Có việc tôi không nên làm, tôi lại làm!" đó sao?

Tuy nhiên, Ngài đã tìm được lối thoát : "Tạ Ôn Đức Giêsu Kitô, Đấng đã yêu thương tôi và đã phó nộp mình vì tôi; vì thế tôi sống - không còn phải tôi nữa, mà chính là Đức Kitô sống trong tôi" (thư gửi giáo dân Galata, 2:19-20)

Để cho Đấng vừa là Tạo Hóa, vừa là Cứu Độ "sống trong tôi" thì chắc chắn hạt giống sẽ sinh hoa kết quả chẳng những gấp trăm mà còn sinh hoa kết quả vô tận cho đến đời sống vĩnh cửu. Vấn đề là chúng ta có chịu "nghe" - cảm nhận - Lời hằng sống và chính là nguồn sống đích thực của mỗi một chúng ta hay không.

Muốn được như vậy, thiết tưởng mời Anh, Chị, Em và tôi, chúng ta giúp nhau, nhắc nhở nhau qua câu nói tuy rất đơn sơ nhưng chứa đựng cả một kho tàng khả dĩ làm cho hạt giống - Lời hằng sống - sinh sôi nảy nở không ngừng:

1. Khởi đầu cho bất kỳ một sự kiện nào:

Xướng = "Chúng ta cùng nhau nhớ đến Chúa!"

Đáp = "Chúng con thờ lạy Chúa!" 2. Kết thúc bất kỳ một sự kiện nào:

Xướng: "**Chúa Giêsu ngự trị lòng ta!**" - Đáp: "**Luôn luôn!**"

MONG SAO!